

MARIA BURROW

FRIIMANNIN KIROUS

LIND & CO

FRIIMANNIN KIROUS

**MARIA
BURROW**

FRIIMANNIN KIROUS

LIND&CO

www.lindco.se

info@lindco.se

© Maria Burrow ja Bokförlaget Lind & Co

Kirjan kansi: Laura Noponen

Taitto: Markus Paajala

Kustantaja: Bokförlaget Lind & Co AB, 2024

KL 84.2

ISBN 978-91-8095-565-2

PROLOGI

9.10.1930

Alkaa olla jo kylmä, välillä on yöpakkasia. Suurin osa puista on pudottanut lehtensä, mutta muutamat puut pitävät vielä viimeistään kiinni. Kirkkaan väriset lehdet ilahduttavat minua, mutta kohta niitä ei enää ole. Illat ja yöt ovat pimeitä. Andreas on joinain päivinä hämärään asti merellä, ja silloin minua pelottaa, ettei hän palaa. Sitten kuulen kuitenkin kolistelua ulkoa ja tiedän, että se on Andreas.

Liisa on oppinut koulussa lukemaan ja laskemaan. Hänestä on kasvamassa iso tyttö. Pidän itseni kiireisenä, kun hän on koulussa. Laitan ruokaa ja teen askareita kotona. Joskus mietin, olisiko meidän parempi asua mantereella tai edes läheisellä Rosholmin saarella. Tässä pienessä saarella on jotain karmivaa. Andreas ei kuitenkaan suostu muuttamaan. En halua aiheuttaa hänelle enempää murhetta, sillä hänellä on jo ennestään riittävästi harmejä. Huonoa onnea veneen kanssa ja kipeä selkä. Vastoinkäymiset saavat Andreaksen huonolle tuulelle. En uskalla kertoa hänelle, että tunnen oloni yksinäiseksi ja pelkään. Tiedän, että jokin tällä saarella ei ole hyvin. Olen minä ennenkin nähnyt asioita. En silmilläni, vaan unessa. Joskus vain tiedän. Ja nyt tiedän, että kaikki ei ole niin kuin pitäisi.

1.

17.7.2016 LUULAJA

Sataman yö on äänetön. Kello on jo yli puolenyön, mutta Luulajan satamassa näkyy kuitenkin liikettä. Huppariin sonnustautunut mies etenee varovasti ympäriinsä päilyillen. Ikävä aavistus, joka on seurannut mukana jo jonkin aikaa, toteutuu miehen huomatessa sivusilmällä liikettä laiturilla. Jokin vaanii häntä veneiden varjoissa. Nopea kävely vaihtuu juoksuksi. Miehen pelot muuttuvat todeksi, kun hänen takaansa alkaa kuulua juoksuaskelia. *Mikä meni vikaan?* mies miettii. Hänhän noudatti sääntöjä. Teki juuri niin kuin pyydettiin. Hän teki vain yhden erehdyksen. Näissä piireissä ei kuitenkaan annettu armoa, pienikin virhe saattoi koitua kohtaloksi. Olisi pitänyt uskoa omaatuntoa, mies tuskailee. Toisella olkapäällä istuskeleva ahne pirulainen vei kuitenkin tälläkin kertaa voiton.

Juoksuaskeleet saavuttavat miestä. Hän ei näe kuinka moni häntä seuraa, mutta arvioi heitä olevan ainakin kaksi, ehkä kolme. Sitten mies ottaa elämänsä viimeisen askeleen. Voimakas käsi tarttuu häntä hupparin hupusta ja vetää lujaa. Mies kaatuu, satuttaa itsensä. Mutta vielä enemmän häneen sattuvat potkut, sekä veitsi, joka vetää nopealla viillolla kurkun auki. Sen jälkeen mies ei tunne enää mitään. Yksi elämä päättyy Luulajan sataman laiturille.

Veistä pitelevä ei lopeta. Muut ovat sitä mieltä, että nyt riittäisi: vasikka on toimitettu pois päiviltä. Mutta se ei ole tarpeeksi. Käsi vetää uhrin hupparia ylös ja paljastaa miehen rinnan. Kaksi muuta eivät pysty katsomaan mitä tapahtuu seuraavaksi. He menevät kauemmas ja tarkkailevat näkykö satamassa muita. Satama on kuitenkin autio. He seuraavat välimatkan päästä ruumiin kimpussa työskentelevää miestä. Häntä, joka ei epäröi tappaa. Kahuissaan he ajattelevat mihin muuhun mies pystyisi. He eivät kuitenkaan uskalla lähteä pois, vaikkeivat halua myöskään katsoa tekoa liian läheltä. Lopulta kuuluu kutsu.

– Tulkaas nyt auttamaan vähän.

Miehet lähestyvät ruumista vastentahtoisesti. Veistä pitelevällä miehellä on kasvoillaan mielipuolinen hymy, aivan kuin hän olisi juuri tehnyt jotain valtavan hienoa. Hänen kaulaansa koristaa huomiota herättävä tatuointi, kellotaulu ilman viisareita.

– Mitäs pidätte?

Kaksi miestä tuijottaa ensin kolmatta ja sen jälkeen ruumista. Kuolleen miehen paljaaseen rintaan on ilmestynyt kaksi veitsellä kaiverrettua kirjainta, RC.

VUONNA 2016, syyskuun viidentenätoista päivänä, vanhempi konstaapeli Mikko Laine kaivoi puhelimen taskustaan ja nappasi Rosholmin uuden poliisiaseman julkisivusta kuvan. Tummalla pitkällä miehellä oli kasvoillaan rentoutunut hymy. Rakennus näytti kuvassa oikein edustavalta, kyllä siinä kelpaisi työskennellä. Erityisen hienon näköisen asemasta tekivät keltävälehtiset koivut, jotka kehystivät rakennusta. Kuvan hän lähettäisi ainakin poliisikollegoille, sekä äidille ja Amylle.

Olihan tämä historiallinen hetki! Poliisiasema Rosholmin saarella. Joskin pieni ja vaatimaton, niin joka tapauksessa en-

simmäinen laatuaan. Rakennus oli jo käyttövalmis, mutta viralliset avajaiset olisivat huomenna. Tiedossa oli täytekakkua, kahvia ja juhlatunnelmaa. Muutamia kollegoja tulisi käymään mantereen puolelta, ja tietysti paikalle tulisi myös paikallisia saarelaisia tutustumaan uuteen poliisiasemaan. Asemalla työskentelisi vain muutama henkilö, vakiokalustona Mikon lisäksi toinen poliisi ja sihteeri. Vaikka kyllä he säännöllisesti kävisivät myös Oulussa, ettei mökkihöperyys pääsisi iskemään. Rosholmin tiimin esimies, Oulun poliisissa työskentelevä komisario Tiina-Kaisa Lamminsalo, oli myös ilmoittanut vierailevansa saarella mahdollisimman usein.

Poliisiaseman lisäksi Rosholmin kylä oli kokenut muitakin uudistuksia. Saaren terveyskeskus oli käynyt läpi kasvojenkohoituksen, sillä tiloja oli laajennettu, ja olipa käyttöön saatu jopa uusi ambulanssi. Sairaankuljetukset olivat aiemmin olleet haastavia niin saarella kuin saarelta lähimpään sairaalaan Ouluun. Usein apuun oli pitänyt lähettää helikopteri. Oman ambulanssin ja uudistetun terveyskeskuksen myötä saarella pystyttiin hoitamaan sairaustapauksia aiempaa nopeammin ja turvallisemmin.

Poliisiasema oli hyvä juttu koko Rosholmin saarelle, Mikko tuumi. Edellisen vuoden ”kalamiehen tapaus” oli saanut saarelaiset varpailleen. Vaikka juttu oli selvitetty ja murhamies saatettu telkien taakse, oli moni ilmaissut toiveensa saada saarelle oma poliisi. Jos jotain sattuisi, ei tarvitsisi odottaa niin kauan virkavallan saapumista.

Mikko ajatteli napata pari kuvaa myös aseman sisältä. Tilat olivat siistit ja modernit, pieni keittiö sohvineen kotoisa. Yks sellikin löytyi. Milloinkahan se pääsisi käyttöön? Modernin kahviautomaatin vieressä oli suuri seinään kiinnitetty kartta Rosholmin saaresta ja sen ympäristöstä. Rosholmin saaren lähetyvillä näkyi sen ”pikkusisaruksia”, pienempiä saaria, joista

suurin oli asumaton Friimannin saari. Kartassa oli myös muutamia faktoja Rosholmin saaresta:

Rosholm

Väkiluku: 1500

Pinta-ala: 230 km²

Pääelinkeinot: maa-, metsä- ja kalatalous

Rosholmin kylä on Suomeen kuuluva kunta, joka sijaitsee Rosholmin saarella keskellä Perämerta, Pohjois-Pohjanmaan maakunnassa. Saari sijoittuu suunnilleen Suomen ja Ruotsin puoliväliin. Kauniit maisemat ja ainutlaatuiset luonnonolosuhteet houkuttelevat saarelle vuosi toisensa jälkeen kalastajia, luonnon ystäviä ja lomanviettäjiä.

Ja nyt myös poliiseja, Mikko ajatteli. Tuntui hassulta, että Rosholmissa olisi nyt koti ja työ. Poliisiaseman avajaisista tulisi varmasti mukava tilaisuus. Äiti tulisi avajaisiin, Amy sen sijaan ei. Mikko ikävöi uusiseelantilaista tyttöystävänsä. Aivan yllättäen osat olivat vaihtuneet, sillä hänenhän se oli määrä lähteä saarelta, ei Amyn. Uuden poliisilaitoksen myötä Mikko oli kuitenkin päässyt palaamaan Rosholmiin, lapsuutensa maisemiin. Amy sen sijaan oli matkustanut joksikin aikaa Lappiin tarkkailemaan lintuja ja tekemään väitöskirjaan liittyvää tutkimusta. Ei hän pitkään olisi pois, mutta silti ikävä painoi jo Mikon mieltä. Kesäloman hän oli ehtinyt viettää lintunaisensa kanssa, ja mukavasti loma oli mennytkin. Yhdessä oli käyty vaeltamassa UKK-reitillä ja kierrelty eri puolilla Suomea nauttimassa lämpimistä säistä. Nyt kesä alkoi kuitenkin olla loppuillaan, lomat pidetty ja syksy saapunut. Alkusyksy näkyi

Rosholmissa keltaisina laikkuina vihreissä koivuissa, pimenevinä iltoina ja syyssateina.

Vaikka Amya ei nyt hetkeen näkisi, Mikko lohduttautui ajatuksella, että työ pitäisi hänet kiireisenä. Uskomatonta kyllä, turkulainen kollega Juha oli innostunut tulemaan saarelle töihin. Omien sanojensa mukaan sinkkumiehellä ei ollut mitään erityisiä siteitä Turkuun, vaan hän oli halukas kokeilemaan jotain erilaista. Mikon ja Juhan lisäksi Rosholmin poliisilaitoksella työskentelisi sihteeri, Meea Vaarala, joka oli kokonaan uusi tuttavuus. Meean Mikko tapaisi vasta perjantain avajaisissa. Elämään liittyi nyt jännittäviä asioita ja uusia tuulia. Syksyn saapuminen tuntui hyvältä, kuin uudelta alulta.

Uusi työ toisi tullessaan paitsi poliisin työtä Rosholmin saarella, myös yhteistyötä merivartioston ja rajavartiolaitoksen kanssa. Ja kuuluivathan Rosholmin poliisin valvonnan alle myös pari viereistä pikku saarta, joskin ne olivat asumattomia. Mutta eihän sitä koskaan tiedä, Mikko hymähti itsekseen. Kuka tiesi, millainen rikollisliiga keksisi majoittautua pienille, lähinnä lintujen asuttamille saarille. Uskomattomia asioita tapahtui, kuten vaikkapa koko "kalamiehen" murhavyyhti, jota Mikko oli ollut ratkaisemassa. Puhumattakaan siitä, että murhatutkinnan yhteydessä oli selvinnyt Mikon kadonneeseen isään liittyvä mysteeri. Isää oli ikävä vieläkin, mutta ainakin hänellä oli nykyisin virallinen hauta, jolla he vierailivat Riitta-äidin kanssa säännöllisesti. Viimeksi eilen oli Riitta vienyt haudalle kanervia, jotka koristaisivat sitä pitkälle syksyyn.

Itse asiassa koko kuluneen vuoden aikana oli sattunut valtaavan paljon. Ensin Mikon sairausloma, jonka vuoksi hän palasi Rosholmiin. Sairausloma oli seurausta Turussa työtehtävän aikana tapahtuneesta puukotuksesta. Vaikka itse puukotus ei lopulta aiheuttanut suurta vahinkoa, jätti se poliisille trauman, josta selviäminen vei aikansa. Paluu kotisaarelle auttoi toipu-

misessa. Saarella hän myös tutustui tyttöystäväänsä Amyyn, selvitti saarta piinanneen murhaajan henkilöllisyyden, kadonneiden timanttien arvoituksen, sekä sen, kuinka hänen isänsä oli aikoinaan kadonnut. Pikkuhiljaa syksyn aikana Mikon olo oli kohentunut, ja hän oli päässyt palaamaan töihin Turun poliisiin. Kevät oli kulunut osin Turussa, mutta viikonloppuina ja vapaapäivinä hän oli palannut takaisin saarelle tapaamaan Amya. Myös välit äidin kanssa olivat lämmenneet Turussa vietettyjen vuosien jälkeen. Ehkä isän arvoituksen ratkeaminen oli tuonut heidät lähemmäs toisiaan, eikä suru enää vetänyt heitä erilleen samalla lailla kuin aiemmin. Suunnitelma saaren omasta poliisiasemasta sai mukavasti tuulta alleen, ja uuden poliisitalon rakennustyöt käynnistyivät kevään aikana vauhdilla.

Salaa Mikko hiukan pelkäsi, tulisiko Rosholmin poliisiasemalla työskentelystä liiankin rauhallista. Riittäisikö töitä, ja jos ei, mikä olisi aseman kohtalo? Hänhän oli kuitenkin toimimaan tottunut poliisi, joten pelkkä papereiden – tai pahimmassa tapauksessa peukaloiden pyöritteleminen – voisi käydä ikävyyttäväksi. Yhdessä sarjamurhaajassa oli kylliksi, ja jatkuvat rikokset pienellä rauhallisella saarella olivat jo tilastollisestikin mahdottomuus. Eihän kukaan runsasta rötöstelyä saarella odottanutkaan. Saaren keskeinen sijainti Perämerellä, kahden maan välissä, antoi kuitenkin hyvät mahdollisuudet toimia tarvittaessa laajemmallakin alueella. Paperitöitä olisi myös riittämiin. Mikko aavisteli, että yksi ratkaiseva syy uuden aseman perustamiseen oli se, että korkeassa virassa oleva poliisi, joka oli myös entinen rosholmilainen, oli puoltanut aseman rakentamista voimakkaasti. Mikko mietti myös sitä, oliko hänet haluttu sijoittaa rauhalliseen paikkaan töihin. Ehkä Turkuun ei haluttu traumatisoitunutta poliisia, vaan hänelle sopisi paremmin verkkainen korttelipoliisin virka syrjäisellä saarella? Mikko ravisteli kielteiset ajatukset päästään. Uuden

pestin myötä hän saisi olla yhdessä Aryn kanssa, heti kun tutkija vain malttaisi palata Lapista takaisin. Tässä sitä nyt sitten oltiin. Suuria muutoksia elämässä ja uusia juttuja edessä. Ja itse asiassa, Mikko tuumasi, hänellä oli nyt varsin hyvä olla.

2.

A amusavut. Ne oli saatava, vaikka koko maailma romah-
taisi ympäriltä. Vihreätakkinen astui puutalon etuovesta
muutamana rappusen alas takkinsa taskua kaivellen. Aa-
mu-usva leijaili puoli metriä maanpinnan yläpuolella. Oli vielä
varhaista, aamuhämärä. Mutta savukkeet määräsivät tahdin. Ei
vihreätakkisella montaa pahetta ollut, mutta tämä yksi sitäkin
sitkeämpi. Moni asia ei tällä lailla ollut juuttunut hänen mu-
kaansa, ei samalla lailla kuin savukkeet. Vaikka tupakanhimo
oli ja pysyi, häntä samalla ärsytti se, että jokin muu kuin hän
itse saneli tahdin. Pakkomielle. Se se oli. Mutta minkäs teit, kun
aamun ensimmäiset henkoset vain tuntuivat niin hyvältä. Sen
jälkeen saattoi ajatella selkeämmin.

Tämä oli hänen todellisuutensa, mökki metsässä, luonnon
keskellä. Hän oli tullut pitkän matkan niin henkisesti kuin
maantieteellisestikin. Asiat olisivat voineet mennä eri tavalla,
mutta sitä ne eivät olleet tehneet. Nyt oli elettävä tiedon kanssa.
Tiedon siitä, mitä oli tapahtunut. Miten asiat olivat vääjäämättä
menneet, väkisinkin. Tapahtunutta ei voinut perua.

Kauhtuneen vihreän takin hiha heilahti, kun kookas käsi
sirotteli tuhkaa lasipurkkiin, jossa aikoinaan oli ollut maus-
tekurkkuja. Miehen silmät menivät nautinnollisesti sirrilleen,
kun ilmaan pölähti savupilvi, jonka kolea aamu sai näyttä-
mään erityisen sakealta. Henkonen, vielä toinen ja kolmaskin.
Metsästä kuuluva pöllön puputtava ääni korosti ympäröivää

hiljaisuutta. Lopulta karvainen käsi tumppasi tupakan purkkiin, johon natsoja oli ehtinyt kertyä jo komea kasa. Vihreä huppu peitti nöyhtäisen pään, joka piteli epätoivoisesti kiinni harvoista siihen kiinnittyneistä haivenista. Lopulta raskas huokaus ja kääntyminen takaisin sisään. Tupakka oli startannut uuden päivän, mutta nyt piti saada kupillinen sumppia ja meetvurstivoileipä. Ehkäpä niiden myötä saisi vielä jotain aikaiseksikin.

Juuri kun vihreätakkinen oli sulkemassa ovea, hän huomasi, kuinka pieni parvi sepelkyyhkyjä lehahti metsän reunasta pihaa kohti. Aivan kuin jokin metsässä olisi säikäyttänyt ne. Äkkiä sisään, vihreätakkinen ajatteli. Viimeinen asia, jota hän kaipasi, olivat kaikenlaiset nuuskijat. Vaikka oma piilopirtti oli-kin syrjässä, metsässä saattoi silti samoilla marjastajia ja muita kulkijoita.

KIHARATUKKAINEN, tyylikkääseen vaaleanpunaiseen ulkoilupukuun sonnustautunut Margaret Ailio samoili yksin metsässä. Hän tarttui kiinni kivitatin tukevasta jalasta. Koriin vaan, tattien ja kanttarellien kaveriksi! Kas, sepelkyyhkyjä, Margaret huomasi. Ehkä niillä oli pesä jossain lähellä. Kori tuntui painavalta ja alkoi olla sen verran täynnä, että hän päätti lähteä takaisin autolle. Mutta hetkinen, missä suunnassa vanha kunnon Skoda Octavia oikein oli? Margaret oli kulkenut metsässä silmät niin tiiviisti sienissä, ettei hän ollut kiinnittänyt yhtään huomiota ympäristöönsä. Mikä se siellä oli? Myrkynvihreä mökki, keskellä havupuuviidakkoa? Tuota asumusta ei Margaret ollut aiemmin nähnyt. Mikä lie noita-akan röttelö. Miksi se täällä yksinään nökötti? Parasta lähteä päinvastaiseen suuntaan ja sylkäistä vielä vasemman olkapään yli kolmesti.

Pysykööt noidat mökeissään! Margaretilla oli jo kiire kotiin. Jos vaikka seuraisi ensin tätä polun tapaista, ja kääntyisi sitten suuren naavakuusen kohdalta vasempaan, niin ehkä autokin lopulta löytyisi?

Jonkin ajan päästä hän huomasi, että vanha ja ruosteinen, kumollaan oleva peltitynnyri näytti tutulta. Tästä hän oli kulkenut aiemminkin. Eikä aikaakaan, kun vihreä Skoda Octavia jo pilkisti puiden lomasta. Hyvänen nähköön! Margaret tunsi helpotusta sydänelässään. Oli hän sienessä ja marjassa käynyt ennenkin, muttei vielä koskaan eksynyt. Läheltä piti -tilanne oli saanut hänen sydämensä lyömään kaksi kertaa tavallista nopeammin. Onneksi nitropurkki oli visusti rintataskussa juuri tällaisia tilanteita varten. Tällä kertaa selvittäisiin kuitenkin ilmankin. Tästä lähtien Margaret kyllä nostaisi katseensa pois sienistä, niin lumoavia kuin nuo yksijalkaiset hattupäiset kaverit olivatkin. Eihän sitä passannut kadota korpeen!

Lähiruokaa ja luomua, sillä vähempi ei riittäisi. Vain parasta laatua tarjottaisiin hänen Hannansa häissä! Suuri päivä oli huomenna. Juhlimista saataisiin kuitenkin harjoitella jo etukäteen, sillä tänään syötäisiin harjoitusillallinen. Alkuruuaksi kantarellikeittoa, pääruuaksi kuhaa ja tattikastiketta. Jälkiruuaksi punaherukkajäädykettä. Margaret oli tyytyväinen, että häät olivat pienet. Vain kolmekymmentä vierasta. Ja tänään päivälliselle tulisi sitäkin vähemmän osallistujia. Niin paljon kuin Margaret ruuanlaittoa rakasti, ei hän mikään suurtaulukokki ollut. Huomenna avuksi tulisi onneksi myös pitopalvelu. Juhlapaikka alkoi näyttää jo hienolta. Rosholmin kirkolta ajeltaisiin seremonian päätteeksi suoraan kesämökille. Oman mökin miljööstä oli kuoriutunut maailmanluokan juhlapaikka, kun sinne oli vuokrattu hienot valkoiset teltat. Kyllä siinä olisi papillakin ihmettelemistä. Tietysti pastori Suoyrjö piti kutsua juhliin, sehän nyt oli selvää.

Morsiamen häämekkoa tärkeämpi, tai no, ainakin lähes yhtä tärkeä, oli tietysti morsiamen äidin mekko. Hempeää lilan sävyä, samaa kuin mökkipihan asterit, joita Margaret aikoi poimia maljakoihin. Hän ja kukat olisivat sävy sävyyn! Sen kaveriksi leveälierinen hattu, jota ei voisi olla huomaamatta. Tällaisilla tamineilla hän sopisi vaikka Ascotin laukkakisoihin! Ikävä kyllä niitä ei nyt kuitenkaan ollut tarjolla, mutta olihan maalaishäissäkin oma hohtonsa!

Kohta olisi jo kiire laittaa ruokaa, sillä herttinen sentään, kellohan oli jo melkein neljä! Ei aikaakaan, kun vieraita alkaisi valua mökille. Margaret oli tänään yksin vastuussa ruuanlaitosta, sillä eihän Reiskaa, armasta aviomiestä, voisi niihin hommiin laittaa. Polttaisi vielä ruuan ja pilaisi koko illallisen! Margaret sen sijaan oli kätevä käsistään. Niin hellan kuin ompelukoneen ääressä. Voisi kuvitella, että hän olisi tehnyt työkseen jonkinlaista käsityötä. Mutta ei, Margaret oli eläkkeellä Kansaneläkelaitokselta. Ja silti niin kätevä keittiössä ja missä vain! Jopa tyttären ihana häämekko oli hänen käsialaansa. Hanna saisi olla kiitollinen, ettei tarvinnut ostaa kallista mekkoa. Sel-laista, joita näki TV:ssä. Nehän maksoivat jopa tuhansia euroja! Ei, sillä säästäväinen ja taitava Margaret oli ommellut mekon korkeimman omakätisesti.

Tänään käytettäisiin toiseksi parasta astiastoa, huomenna parasta. Eiväthän Reiskan kaltaiset ihmiset tietenkään eroa huomaisi, mutta Margaretpa huomasi. Eikä tietenkään arvon pastorille sopinut kahveja mistä tahansa kiposta juottaa. Nyt laitettaisiin parhaat posliinit ja perintöhopeat pöytään. Hän tunsu innostuksen kuplivan sisällään. Sydän alkoi takoa hurjasti, ja hän hapuili vaistomaisesti vasemmalla kädellään rintataskun nitropurkkia. Tallessa oli. Näistä tulisi upeat juhlat! Muisteltaisiin vielä vuosien päästä, miten paljon morsiamen äiti niihin oli panostanut.

Poliisikonstaapeli Mikko Laine aloittaa työt Rosholmin saaren uudella poliisiasemalla. Saarella järjestettävät häät peruuntuvat utojen tapahtumien seurauksena, ja samaan aikaan kolme retkeilijää katoaa läheisellä Friimannin saarella, jonka menneisyyteen tuntuu liittyvän jotain synkkää. Mikko saa selvitettäväkseen visaisia tapauksia, joita tutkiessaan hän joutuu itsekin vaaraan. Miksi kalastajakylän asukkaat ovat aikoinaan paenneet Friimannin saarelta, ja minkä vuoksi saaren kaikki kellot näyttävät pysähtyneen samaan aikaan? Ketkä kantavat mukanaan salaisuuksia, ja onko vanhana uskomuksena pidetty Friimannin kirous sittenkin totta?

Friimannin kirous on Rosholmin saarelle sijoittuvan rikosromaanisarjan toinen osa.

WWW.LINDCO.SE • 84.2 • ISBN: 978-91-8095-565-2

KANSI LAURA NOPONEN • KANNEN KUVAT SHUTTERSTOCK

